

Fra bekendelse til trøst

Ugens vers

"Herre, hør! Herre, tilgiv! Herre, lyt og grib ind uden tøven! Gør det for din egen skyld, min Gud! For dit navn er udråbt over din by og dit folk" (Dan 9,19).

Introduktion

Daniel 9 indeholder en af de store bønner i Bibelen. I afgørende situationer i sit liv tyr Daniel til bøn for at magte de udfordringer, som ligger foran ham. Da Daniel og hans kollegaer stod over for at skulle henrettes på grund af en hedensk konges mystiske drøm, henvendte profeten sig til Gud i bøn (Daniel 2). Og da det kongelige dekret forbød tilbedelse af nogen anden gud end kongen, vedblev Daniel med sine daglige bønner vendt mod Jerusalem (Daniel 6). Lad os derfor huske, når vi ser på bønnen i Daniel 9, at synet om de 2300 aftener og morgener i Daniel 8 påvirkede profeten meget stærkt. Selv om de store linjer i den profeti blev forklaret, var Daniel ikke i stand til at forstå den tidsperiode, som blev givet i samtalen mellem de to himmelske væsener. "2300 aftener og morgener! Derefter skal heligheden få sin ret tilbage" (Dan 8,14). Det er ikke før i kapitel 9, at der bliver givet mere lys til profeten, og også denne gang sker det som svar på inderlig bøn.

Ugens tekster

- Dan 9
- Jer 25,11-12; 29,10
- 2 Kong 19,15-19
- Matt 5,16
- Jak 5,16

Guds Ords afgørende betydning

Dan 9,1-2

Daniel siger, at han "blev opmærksom på angivelsen i bøgerne" af den profeti, han så nøje studerede. Hvilken bibelsk bog eller bøger hentyder han til?

Når vi ser nøjere på Daniels bøn, bliver det tydeligt, at den udspringer af hans grundige studium af Guds tidligere åbenbaringer til Moses og profeterne. Idet han ud fra bogrullen med Jeremias' Bog har set, at hans periode med landflygtighed skal vare halvfjerds år (se Jer 25,11-12; Jer 29,10), indser han, hvor betydningsfuldt det historiske øjeblik er, som han lever i.

Lad os huske, at Daniel beder sin bøn i 539 f.Kr., det år, hvor det persiske rige overtager magten efter Babylon. Der er gået næsten 70 år, siden Nebukadnesar erobrede Jerusalem, og ødelagde templet. Ifølge Jeremias' profeti skal Guds folk altså snart vende hjem til deres eget land. Daniel, som har tillid til Guds Ord, ved, at der snart skal ske noget helt afgørende for hans folk, og at landflygtigheden i Babylon i overensstemmelse med Guds løfte snart vil slutte og folket vende hjem.

Fra sit studium af de dele af Skriften, som han har til rådighed, indser Daniel også, hvor alvorlige hans folks synder er. De har brudt pagten, og har derved ødelagt deres forhold til Gud. Den uundgåelige konsekvens deraf er derfor landflygtighed (3 Mos 26,14-45). Det er Daniels studium af Guds åbenbaring, der giver ham en forståelse af den tid, han lever i, og en følelse af, hvor tvingende nødvendigt det er at bønfalde Gud på folkets vegne.

Idet vi nærmer os afslutningen af vores jords historie, har vi mere end nogensinde brug for at studere og leve i overensstemmelse med Guds Ord. Kun Skriften kan give os den autoritative forklaring på den verden, vi lever i. Bibelen fortæller trods alt beretningen om den store strid mellem godt og ondt, og åbenbarer på den måde, at menneskehedens historie vil få sin afslutning. Det onde vil blive udryddet og Guds evige rige bliver oprettet. Des mere vi studerer Bibelen, des bedre kan vi forstå den situation, verden i dag befinder sig i. Vi kan også se vores plads i den, og hvorfor vi kan have håb midt i en verden, der ikke har noget håb at tilbyde.

Til at
tænke over

Hvordan kan Bibelen hjælpe os til en vis grad at forstå en tilsyneladende meningsløs verden?

En bøn om nåde

Dan 9,3-19

På hvilket grundlag fremlægger Daniel sin bøn om nåde?

Der er en række punkter i Daniels bøn, vi især bør lægge mærke til. For det første beder Daniel ingen steder om nogen forklaring på de vanskeligheder, det jødiske folk havde. Han kender årsagerne. Den største del af hans bøn består faktisk i, at Daniel selv genfortæller årsagerne: "Vi adlød ikke Herren vor Gud og fulgte ikke de love, han gav os gennem sine tjenere, profeterne" (Dan 9,10). Sidst vi oplevede, at Daniel havde brug for at forstå noget, var i slutningen af Daniel 8, hvor han siger, at han ikke forstår synet om de 2300 aftener og morgener (se Dan 8,27).

Det andet punkt er, at denne bøn er en appel til Guds nåde, til Guds villighed til at tilgive sit folk, selv om de har syndet og været ugudelige. Vi ser på en måde her et stærkt spejlbillede af evangeliet, af syndige mennesker, som ikke selv har nogen fortjeneste at frembringe, men som alligevel søger en nåde, som de ved, at de ikke fortjener, og en tilgivelse, som de ikke har krav på. Er dette ikke et eksempel på, hvor hver eneste en af os står over for Gud?

Dan 9,18-19

Hvilke andre begrundelser giver Daniel for, at Gud skal høre og svare på hans bøn?

Endnu en side ved Daniels bøn bør omtales, nemlig hans appel om at Guds navn må blive æret. Bønnen er ikke motiveret af Daniels personlige eller folkets bekvemmelighed, men af Guds eget omdømme (Dan 9,17-19). Han siger med andre ord, at hans bøn må besvares, fordi Guds navn derved vil blive æret.

Til at tænke over

Læs 2 Kong 19,15-19. Hvilken lighed er der mellem Hizkijas og Daniels bønner? Hvad siger Matt 5,16 om, hvordan vi også kan ære Gud?

Forbønnens betydning

Dan 9,5-13

Hvor betydningsfuldt er det, at Daniel bliver ved med at sige, at "vi" har syndet, og derved indbefatte sig selv i de synder, der i sidste ende bragte folket i så store vanskeligheder?

Daniels bøn er en af flere betydningsfulde forbønner i Bibelen. Sådanne bønner rører Guds hjerte, afværger dom og bringer i stedet befrielse fra fjenderne. Da Gud var rede til at udrydde hele den jødiske nation, holdt Moses' forbøn Guds hånd tilbage (2 Mos 32,7-14; 4 Mos 14,10-25). Selv da en alvorlig tørke var ved at ødelægge landet, svarede Gud Elias' bøn og udøste regn, som kunne genoplive landet (1 Kong 18).

Når vi beder for familiemedlemmer, venner og andre mennesker eller situationer, hører Gud vores bønner, og kan gribe ind. Nogle gange kan der gå lang tid, før vores bøn bliver besvaret; men vi kan være sikre på, at Gud aldrig glemmer, hvad hans børn har brug for (se Jak 5,16).

I Daniels situation tager han rollen som forbeder eller mellemmand mellem Gud og folket. I sit studium af Skriften indser profeten, hvor syndigt folket er blevet, idet de har overtrådt Guds lov og nægtet at lytte til Guds advarsler. Idet Daniel indser, hvor desperat deres åndelige situation er, beder han om helbredelse og tilgivelse. Men profeten identificerer sig også med sit folk. På en måde er Daniel en illustration på Kristi rolle som vores mellemmand (Joh 17). Men der er en afgørende forskel. Kristus er "uden synd" (Hebr 4,15), og har derfor ikke brug for at bekende personlig synd eller frembære et offer for selv at få tilgivelse (Hebr 7,26-27). Men han identificerer sig på en helt speciel måde med syndere. "Ham, der ikke kendte til synd, har han gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham" (2 Kor 5,21).

Til at tænke over

"Hvis du ville samle alt, som er godt og helligt og ædelt og smukt i mennesket og frembære det for Guds engle som noget, der skal have del i menneskets frelse eller fortjeneste, ville forslaget forkastes som forræderi" (Ellen White, *Faith and Works*, s. 24). **Hvad lærer disse ord os om vores behov for én, der går i forbøn for os?**

Messias' gerning

Daniels bøn for folket omtaler to store bekymringer: folkets synd og Jerusalems ødelæggelse. Guds svar omhandler begge disse bønner. Gennem Messias' gerning vil folket blive frelst og helligdommen salvet. Men de to specifikke anmodninger bliver besvaret på måder, der går langt ud over Daniels umiddelbare historiske horisont. Messias' gerning vil gavne hele den menneskelige race.

Dan 9,21-27

Hvilke gerninger skal gøres inden for perioden på de 70 uger? Hvorfor kan kun Jesus udføre det?

1. Overtrædelserne bliver tøjlet. Det hebraiske ord for "overtrædelser" – *pesha'* – antyder bevidst overtrædelse af en underlegen over for en, der står over ham (se fx Ordsp 28,24). Ordet optræder også i Bibelen som menneskers åbenlyse oprør imod Gud (Ez 2,3). Men ved Jesu blod kan oprør mod Gud standses, og menneskene tilbydes den fortjeneste, som kommer fra Golgata.

2. Synden bragt til ophør. Udsagnsordet indebærer betydningen "at forsegle", og her betyder det, at synden er tilgivet. Efter syndefaldet har menneskeheden været ude af stand til at leve op til Guds krav, men Messias vil tage alle vores nederlag på sig.

3. Skylden sonet. Som apostlen Paulus siger: "For i ham besluttede hele guddomsfylden at tage bolig og ved ham at forsones alt med sig, på jorden som i himlene, ved at stifte fred ved hans blod på korset" (Kol 1,19-20). Det er kun Jesus, som kan gøre dette til virkelighed.

4. Den evige retfærdighed kommer. Kristus tog vores plads på korset og gav os derved den status, at vi kan stå som retfærdige over for Gud. Kun ved tro kan vi modtage Jesu retfærdighed.

5. Profeternes syner bliver beseglet. Da Kristus gav sig selv som et offer, blev de gammeltestamentlige profetier, som pegede frem til hans forsonende gerning, beseglet – de var blevet opfyldt.

6. Det højhellige bliver salvet. Denne udtalelse taler om et sted, ikke en person. Det taler om Kristi indsættelse i sin tjeneste som mellemmand i den himmelske hellighed, hvor han går i forbøn for os (Hebr 8,1).

Den profetiske kalender

Ved afslutningen af synet om de 2300 aftener og morgener bliver profeten grebet af undren; for han forstod ikke synet (Dan 8,27). Ti år senere kom Gabriel for at hjælpe Daniel til at forstå synet (Dan 9,23). Dette sidste syn giver de manglende oplysninger, og åbenbarer Messias' gerning, som skal udføres i slutningen af perioden på 70 uger. Ifølge år/dag-princippet og indholdet af de begivenheder, der forudsiges, må de 70 uger opfattes som 490 år. Begyndelsestidspunktet for denne periode er befalingen om at genopbygge Jerusalem (Dan 9,25). Den befaling blev givet af kong Artaxerxes i 457 f. Kr. Det tillod jøderne under Ezras ledelse at genopbygge Jerusalem (Ezra 7). Ifølge Bibelens tekst er 70 uger "fastsat" eller "afskåret". Det indikerer, at perioden på 490 år er afskåret fra en større tidsperiode, det vil sige de 2300 år, som blev nævnt i Daniel 8. Det indbefatter, at både de 2300 år og de 490 år må have samme begyndelsestidspunkt, nemlig 457 f.Kr.

Profetien om de 70 uger er delt i tre: 7 uger, 62 uger, og den 70. uge. De syv uger (49 år) henviser mest sandsynligt til den periode, hvor Jerusalem bliver genopbygget. Efter disse syv uger vil der være 62 uger (434 år) som leder frem til "en salvet fyrste" (Dan 9,25) – Messias. 483 år efter Artaxerxes' befaling, dvs. i år 27 e.Kr., blev Jesus, Messias, døbt og salvet af Helligånden til sin messianske gerning. I løbet af den 70. uge vil andre betydningsfulde begivenheder finde sted: (1) Messias bliver fjernet (Dan 9,26). Det henviser til Jesu død. (2) Messias "vil slutte en stærk pagt med de mange i én uge" (Dan 9,27). Det er den specielle mission, som Jesus og hans apostle havde blandt det jødiske folk. Det fandt sted i den sidste "uge", fra 27-34 e.Kr. (3) "Men midt i ugen vil han bringe slagtoffer og afgrødeofter til ophør" (Dan 9,27) Tre og et halvt år efter sin dåb (dvs. midt i ugen) bringer Kristus offersystemet til ophør – i den forstand, at det ikke længere havde nogen profetisk betydning – ved at ofre sig selv som den nye pagts endelige og fuldkomne offer. Derved gjorde han alle andre ofre unødvendige. Den sidste uge i profetien om de 70 uger slutter i 34 e.Kr, da Stefanus lider martyrdøden, og evangeliet begynder at nå ikke alene jøderne, men også hedningerne.

Til at
tænke over

Læs Dan 9,24-27. Selv midt i de store løfter og håbet om Messias læser vi om vold, krig og ødelæggelse. Hvordan kan vi finde forsikring om, at selv midt i livets vanskeligheder findes der stadigvæk håb?

Til videre studium

Herunder er der en oversigt over, hvordan profetien om de 70 uger i Dan 9,24-27 hænger sammen med, og danner begyndelsestidspunktet for profetien om de 2300 år i Dan 8,14. Hvis man tæller 2300 år fra 457 f.Kr. (og husker ikke at medregne det ikkeeksisterende år 0) kommer man til 1844; eller hvis man tæller de tilbageværende 1810 år fra 34 e.Kr. (2300 minus de første 490 år) kommer man også til 1844. På den måde kan vi se, at helligdommens renselse i Dan 8,14 begyndte i 1844.

Bemærk også, at 1844 også passer med det, vi så i Daniel 7 og 8. Dommen i Daniel 7, som er det samme som helligdommens renselse i Daniel 8 (se de sidste to ugers lektier) sker efter perioden på 1260 år med forfølgelse (Dan 7,25), men før Jesu genkomst og oprettelsen af hans evige rige.

Profetien om de 2300 år

	490 år		1810 år	
457 f.Kr.		34 e.Kr.		1844

Spørgsmål til
drøftelse

1. **Hvad kan vi lære af Daniels forbøn, som kan hjælpe os i vores egen forbøn for andre?**
2. **Forskere har med rette sagt, at profetierne om de 2300 dage og de 70 uger i virkeligheden er en og samme profeti. Hvorfor siger de det? Hvilke beviser kan du finde, som støtter den overbevisning?**
3. **Kristi offer for os er vores eneste håb. Hvorfor bør den kendsgerning gøre os ydmyge og mere kærlige og tilgivende over for andre? Hvad siger Luk 7,40-47 til os alle sammen?**
4. **Læg mærke til, hvor centralt Skriften står i Daniels bøn og håb. Folket er brutalt blevet undertrykt og ført i landflygtighed, landet er blevet lagt øde og deres hovedstad ødelagt. Alligevel bevarer han håbet om, at folket vil vende hjem. Hvor fik han det håb fra, bortset fra Bibelen og Guds løfter, der står skrevet der? Hvilket håb kan vi også finde i løfterne i Guds Ord?**

